

sættelse af Afghanistan. Men jeg kunne kun få Venstre med på et lunken, halvhjertet initiativ. Og når det gjaldt kritik af Sovjetunionens støtte til besættelsesmagten i Eritrea, den etiopiske diktaturmagt, der besatte Eritrea, så var Venstre ingen steder at finde.

Realiteten var, at når det kom til en direkte, klar kritik af Sovjetunionen, så blev man svag i mælet, ligesom man bliver det over for Kina i dag.

Så jeg vil godt spørge statsministeren, om han ikke godt lige vil gøre sig den ulejlighed at undskylde den bemærkning, han kom med der. Det synes jeg faktisk godt jeg vil bede statsministeren om, for det var en uforskammet bemærkning, der hviler på en forkert historisk fremstilling af begivenhederne i dette Folketing i 1980'erne. Og statsministeren ved det godt selv.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har jo tydeligvis ramt en ligtorn, en øm en oven i købet, og jeg finder ingen anledning til på nogen som helst måde at undskylde.

Jeg tror, at alle er i stand til at huske fodnoteperioden, som var en meget pinlig periode i dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik, hvor hr. Keld Albrechtsen sammen med den øvrige venstrefløj var med til at danne et flertal her i Folketinget, som tvang den daværende regering til at lægge afstand til det fællesskab, der var i de vestlige alliancer, og hvor jo ikke mindst de kredse, som hr. Keld Albrechtsen tilhørte, i den grad indtog standpunkter, som var meget velkomne, vil jeg i hvert fald sige, i Moskva, meget velkomne i Warszawapagten. Det synes jeg er tankevækkende. Men jeg har lagt mærke til, at hver gang jeg fremhæver dette historiske faktum, så farer hr. Keld Albrechtsen op som trolde af en æske, og det viser jo bare, at man har ramt noget, der gør rigtig ondt på hr. Keld Albrechtsen.

KL 17.15

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, vores aktivister fra det daværende VS var så velkomne i Østtyskland, at de blev smidt ud, når de tog ned for at demonstrere mod deres hæslige atomkraftværker. Det kan jeg oplyse statsministeren om. Der var vist ikke nogen fra Venstre, der rigtig var med i det.

Da Solidanosci i Polen gjorde oprør mod diktaturet i Polen, hvor var da Venstre henne? Der var det også venstrefløj. Sådan kan vi blive ved. Den historie vil jeg meget gerne diskutere

helt til bunds med statsministeren og meget gerne afsætte god tid til det.

Så vil jeg bare spørge statsministeren, om han på baggrund af den lange debat, vi har haft her i dag, vil erkende, at han bliver nødt til at gå hjem og skrive en ordentlig gennearbejdet forklaring på, hvorfor han egentlig gik i krig.

Den her debat i dag har jo vist, at statsministeren har en række forskellige forklaringer, som han har forsøgt at føre frem. Så var det freden, der var årsagen, så var det, fordi Saddam Hussein ikke ville samarbejde, der var årsagen. Når vi spørger, om det så alligevel var på grund af masseødelæggelsesvåben, er svaret, at nej, det var det ikke, så var det, fordi han ikke ville samarbejde. Når vi spørger om det, skifter statsministeren bare forklaring.

Jeg synes, at debatten i dag har vist, at statsministeren ikke er i stand til at redegøre for, hvorfor han gik i krig. Det synes jeg at han skulle gå hjem og skrive en ordentlig redegørelse om.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er der nu ikke brug for. Men det er jo egentlig betagende, efter nu hele dagen at være blevet beskyldt for at have svaret det samme og det samme bliver jeg nu pludselig af hr. Keld Albrechtsen beskyldt for at være kommet med forskellige forklaringer.

Sandheden er altså, at der er én forklaring, og den lagde regeringen meget åbent frem i Folketinget med vores beslutningsforslag. Grunden til, at vi gik med i den militære aktion mod Saddam Hussein, var hans manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd, at han gang på gang i 12 år havde trodsset de beslutninger, som FN's Sikkerhedsråd havde truffet. Det syntes vi måtte have en konsekvens. Det var grunden til, at vi gik med.

Det er der ikke nogen anledning til at skrive en længere redegørelse om, for den kan hr. Keld Albrechtsen læse ved at læse beslutningsforslag nr. B 118. Der står det tydeligt i 13 punkter.

Søren Søndergaard (EL):

Der er jo ingen grund til at diskutere spørgsmålet om systemkritikere, og hvem der støttede systemkritikere. Statsministeren og jeg kan jo hver især invitere én systemkritiker fra Østeuropa, som vi i den mørkeste periode støttede og tog over til med illegale penge osv. for at holde vedkommende i live, og så kan vi jo mødes alle fire